ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

18. oktoober 2011 *

Kohtuasjas T-53/10,

Peter Reisenthel, elukoht Gilching (Saksamaa), esindaja: advokaat E. A. Busse,

hageja,

versus

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindajad: esialgu S. Schäffner ning hiljem R. Manea ja G. Schneider,

kostja,

teine pool Siseturu Ühtlustamise Ameti apellatsioonikoja menetluses oli

Dynamic Promotion Co. Ltd, asukoht Bangkok (Tai),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

mille ese on esiteks hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti kolmanda apellatsioonikoja 6. novembri 2009. aasta otsuse peale, mida parandati 10. detsembri 2009. aasta otsusega (asi R 621/2009-3) ja teiseks hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti kolmanda apellatsioonikoja 22. märtsi 2010. aasta otsuse (asi R 621/2009-3) peale, mis käsitleb P. Reisentheli ja Dynamic Promotion Co. Ltd vahelist tühistamismenetlust,

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees I. Pelikánová (ettekandja), kohtunikud K. Jürimäe ja M. van der Woude,

kohtusekretär: ametnik C. Heeren,

arvestades 5. veebruaril 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldust,

arvestades 31. mail 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud vastust,

arvestades 16. juulil 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud repliiki,

arvestades hageja 30. augusti 2010. aasta menetlust korraldavate meetmete taotlust,

arvestades Üldkohtu kodade koosseisu muutmist,

arvestades 30. septembril 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud Siseturu Ühtlustamise Ameti märkusi,

arvestades kirjalikku küsimust, mille Üldkohus esitas pooltele,

arvestades 6. aprillil 2011. aastal toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Dynamic Promotion Co. Ltd, teine menetluspool Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") apellatsioonikojas, on ühenduse disainilahenduse nr 217955-0001 (edaspidi „vaidlustatud disainilahendus") omanik.

2 P. Reisenthel esitas 22. aprillil 2008 oma esindaja kaudu ühtlustamisametile vaidlustatud disainilahenduse kehtetuks tunnistamise taotluse nõukogu 12. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 6/2002 ühenduse disainilahenduse kohta (EÜT 2002, L 3, lk 1; ELT eriväljaanne 13/27, lk 142) artikli 25 lõike 1 punkti b alusel.

3 Ühtlustamisameti tühistamisosakonna 20. mai 2009. aasta otsusega (edaspidi „tühistamisosakonna otsus") lükati vaidlustatud disainilahenduse taotlus tagasi. Tühistamisosakonna otsus on kuus lehekülge pikk. Selle vastuvõtmise päeval saatis ühtlustamisamet selle hageja esindajale faksi ja posti teel, koos 1-leheküljelise kaaskirjaga. Hageja sai teatamiskirja posti teel 25. mail 2009.

4 Hageja esitas 3. juunil 2009 tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse. Hageja esindaja saatis ühtlustamisametile kirjaliku selgituse edasikaebuse aluste kohta, mille ta kõigepealt postitas 21. septembril 2009 ja seejärel faksis 23. septembril 2009. Ühtlustamisamet sai faksi kätte 23. septembril 2009 ja seejärel posti teel saadetu 24. septembril 2009.

5 Ühtlustamisameti apellatsioonikodade kantselei teatas 13. oktoobril 2009 hagejale, et määruse nr 6/2002 kohane edasikaebuse aluste kohta kirjaliku selgituse esitamise tähtaeg möödus 21. septembril 2009. Seetõttu leiab ühtlustamisamet, et kaebus võib olla vastuvõetamatu, sest ta sai asjaomase selgituse kätte 23. septembril 2009 ja seega pärast tähtaja möödumist. Hagejale anti selle kohta seisukoha esitamiseks tähtaeg 13. novembrini 2009.

6 Hageja märkis 14. oktoobril 2009 esitatud seisukohas, et tühistamisosakonna otsus tehti talle teatavaks 25. mail 2009 üksnes posti teel, mida tõendab hageja esindaja kantselei poolt kättetoimetatud dokumendile löödud saabumistempel. Hageja väitel on seega kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta esitatud tähtaegselt.

7 Ühtlustamisameti kolmas apellatsioonikoda jättis kaebuse 6. novembri 2009. aasta otsusega vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata. Apellatsioonikoda viitas tühistamisosakonna faksi saateraportile, mis on lisatud haldustoimikusse, ja märkis, et tühistamisosakonna otsus tehti hageja esindajale teatavaks hoopis 20. mail 2009.

Apellatsioonikoda järeldas sellest, et tähtaeg edasikaebuse aluste kohta kirjaliku selgituse esitamiseks möödus 21. septembril 2009 ja seega esitati 23. septembril 2009 saabunud selgitus pärast tähtaja möödumist. Selles osas märkis apellatsioonikoda veel, et saabumistemplil puudub tühistamisosakonna otsuse teatavaks tegemise küsimuses tõenduslik väärtus.

8 Hageja esitas 12. novembril 2009 ühtlustamisametile uue selgituse, millele oli lisatud hageja esindaja faksiseadme saateraport 18.–25. maid puudutava ajavahemiku kohta. Hageja väidab, et see raport tõendab, et tühistamisosakonna otsust ei tehtud tema esindajale 20. mai 2009. aasta faksiga teatavaks.

9 Ühtlustamisameti kolmas apellatsioonikoda tegi 10. detsembri 2009. aasta otsusega 6. novembri 2009. aasta otsuses paranduse komisjoni 21. oktoobri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 2245/2002, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) nr 6/2002 ühenduse disainilahenduse kohta (EÜT L 341, lk 28; ELT eriväljaanne 13/31, lk 14), artikli 39 tähenduses. Apellatsioonikoja arvates oli vaja võtta arvesse hageja 12. novembri 2099. aasta selgitus, mis esitati enne ühtlustamisameti poolt hagejale antud tähtaja möödumist. Apellatsioonikoda leidis sellegipoolest, et hageja esitatud saateraport ei saa seada kahtluse alla ühtlustamisameti esitatud tõendeid, mille kohaselt tühistamisosakonna otsus tehti 20. mail 2009 teatavaks faksi teel. Täpsemalt näitas kõnealune saateraport, et hageja esindajale saabus 20. mail 2009 kell 12:35 7-leheküljeline faks. Apellatsioonikoja väitel vastab see dokument tühistamisosakonna otsusele, mis saadeti koos kaaskirjaga. Seetõttu jäi apellatsioonikoda 6. novembri 2009. aasta otsuses esitatud resolutsiooni juurde.

10 Hageja palus 23. detsembril 2009 uuesti parandada 6. novembri 2009. aasta otsust nii, et sellega tunnistatakse kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta tähtaegselt esitatuks. Hageja esitas selles osas uusi tõendeid, mis puudutavad tema esindaja kantseleis

faksidega töötamist ja nende käitlemist ning ühtlustamisameti saadetud fakside saatjanumbri süsteemiviidet. Teise võimalusena palus hageja tähtaja ennistamist määruse nr 6/2002 artikli 67 alusel.

11 Ühtlustamisameti kolmas apellatsioonikoda lükkas hageja 23. detsembril 2009 esitatud taotlused 22. märtsi 2010. aasta otsusega tagasi. Apellatsioonikoda leidis otsuse parandamise taotluse osas, et määruse nr 2245/2002 artiklis 39 sätestatud tingimused ei ole täidetud.

Poolte nõuded

12 Hageja palub oma hagiavalduses Üldkohtul:

– esimese võimalusena tühistada 6. novembri 2009. aasta otsus, mida parandati 10. detsembri 2009. aasta otsusega;

– teise võimalusena ennistada kaebuse esitamise tähtaeg;

– mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

13 Pärast ühtlustamisameti 22. märtsi 2010. aasta otsust muutis hageja 7. aprilli 2010. aasta kirjaga oma nõudeid ja palus Üldkohtul lisaks:

– tühistada 22. märtsi 2010. aasta otsus;

– tuvastada, et apellatsioonikojale esitati kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta tähtaegselt.

14 Hageja loobus repliigis tähtaja ennistamise nõudest ja nõudest, et kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta tunnistatakse tähtaegselt esitatuks. Seega palub ta lõpuks Üldkohtul tühistada 6. novembri 2009. aasta otsus, mida parandati 10. detsembri 2009. aasta otsusega, ning tühistada 22. märtsi 2010. aasta otsus ja mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

15 Ühtlustamisamet palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

16 Hageja esitab kaks väidet, millest esimene puudutab õiguse olla ära kuulatud rikkumist ja teine hindamisviga. Lisaks palub ta Üldkohtul võtta üks menetlust korraldav meede.

17 Ühtlustamisamet vaidlustab hageja väidete põhjendatuse. Ta väidab veel, et 22. märtsi 2010. aasta otsuse tühistamise nõue ei ole vastuvõetav ja et Üldkohus ei pea teatud kaebuse lisasid arvesse võtma.

18 Üldkohus leiab, et lisaks poolte väidete ja argumentide hindamisele peab ta omal algatusel hindama, kas ühtlustamisametil oli õigus teha 10. detsembri 2009. aasta ja 22. märtsi 2010. aasta otsused.

Ühtlustamisameti 22. märtsi 2010. aasta otsuse tühistamise nõude vastuvõetavus

19 Ühtlustamisamet on seisukohal, et 22. märtsi 2010. aasta otsuse tühistamise nõue ei ole vastuvõetav, kuna see muudab apellatsioonikojas toimunud menetluse eset. Selle otsuse esemeks oli tegelikult hageja kaks nõuet, mille ta esitas pärast 6. novembri 2009. aasta ja 10. detsembri 2009. aasta otsuste vastuvõtmist.

20 Hageja arvab, et 22. märtsi 2010. aasta otsuse tühistamise nõue ei muuda vaidluseset, vaid üksnes laiendab seda. Selline laiendamine on aga väljakujunenud kohtupraktika kohaselt menetlusökonoomika põhjustel lubatav.

21 Kõigepealt tuleb meenutada, et Üldkohtu kodukorra artikli 135 lõikes 4 on ette nähtud, et poolte avaldused ei või muuta apellatsioonikoja menetluses olnud vaidluseset.

22 Käesoleval juhul tehti 22. märtsi 2010. aasta otsus vastusena hageja 23. detsembri 2009. aasta kirjale, milles too taotles esiteks 6. novembri 2009. aasta otsuse teist korda parandamist ja teiseks täiendava võimalusena tähtaja ennistamist.

23 Neid kaht nõuet hinnati 22. märtsi 2010. aasta otsuses eraldi, enne kui need mõlemad tagasi lükati.

24 Niisiis selgub 22. märtsi 2010. aasta otsusest, et hageja 23. detsembri 2009. aasta kirjas esitatud otsuse parandamise nõue käsitles küsimust, kas tühistamisosakonna otsus tehti hagejale teatavaks 20. mai 2009. aasta faksiga. Seega on sellel otsusel täpselt sama ese kui 6. novembri ja 10. detsembri 2009. aasta otsustel. Kuna 22. märtsi 2010. aasta otsus käsitleb otsuse parandamise nõuet, on see eeltoodust tulenevalt apellatsioonikoja eelnevate otsuste jätk ning ei muuda apellatsioonikojas käsitletud vaidluse eset.

25 Seevastu, tähtaja ennistamise nõue, mille hageja esitas ühtlustamisametile esimest korda oma 23. detsembri 2009. aasta kirjas, ei ole seega 6. novembri 2009. aasta otsuse ega ka 10. detsembri 2009. aasta otsuse ese. Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et osas, milles 22. märtsi 2010. aasta otsuse tühistamise nõue puudutab tähtaja ennistamist, muudab see apellatsioonikojas käsitletud vaidluseset kodukorra artikli 135 lõike 4 tähenduses.

26 Neil kaalutlustel tuleb 22. märtsi 2010. aasta otsuse tühistamise nõue tunnistada vastuvõetavaks osas, milles see põhineb otsuse parandamise nõudel ja vastuvõetamatuks osas, mis puudutab tähtaja ennistamise nõuet.

Ühtlustamisameti pädevus 10. detsembri 2009. aasta ja 22. märtsi 2010. aasta otsuste vastuvõtmisel

27 Kõigepealt tuleb meenutada, et akti vastuvõtja pädevuse puudumine on avaliku korra küsimus, mille peab sellisel kujul tõstatama omal algatusel (vt selle kohta Üldkohtu 27. veebruari 1992. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-79/89, T-84/89-T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 ja T-104/89: BASF jt *vs*. komisjon, EKL 1992, lk II-315, punkt 31).

28 Üldkohus leiab, et käesoleval juhul on tal vaja hinnata kas ühtlustamisametil oli õigus teha 10. detsembri 2009. aasta ja 22. märtsi 2010. aasta otsused määruse nr 2245/2002 artikli 39 alusel.

29 Määruse nr 2245/2002 artikkel 39

„[Ühtlustamisa]meti otsustes tohib parandada ainult keele- ja kirjavigu ning ilmselgeid eksimusi. Vea parandab otsuse teinud talitus omal algatusel või huvitatud isiku nõudmisel."

30 Kõnealusel juhul ei puuduta 10. detsembri 2009. aasta otsusega tehtud muudatused ega ka hageja poolt 23. detsembril 2009 taotletud muudatused keele- või kirjavigu, ning pealegi ei ole poolte vahel selles küsimuses vaidlust.

31 Hageja väitis vastuses ühele Üldkohtu küsimusele, mis puudutas menetlust korraldavaid meetmeid, et asjaomaste muudatustega ei parandatud ka ilmselgeid eksimusi. Ta leiab, et seega tuleb 10. detsembri 2009. aasta ja 22. märtsi 2010. aasta otsused tühistada ühtlustamisameti pädevuse puudumise tõttu.

32 Ühtlustamisamet asus 10. detsembri 2009. aasta otsuse osas seisukohale, et hageja poolt tähtaegselt esitatud selgituste arvesse võtmata jätmine on ilmselge eksimus määruse nr 2245/2002 artikli 39 tähenduses. Teise võimalusena toob ta esile väite, et asjaomane apellatsioonikoja otsus oleks võinud põhineda mõnel muul õiguslikul alusel, nimelt üldisel õiguspõhimõttel, mille kohaselt võib õigusvastase haldusakti kehtetuks tunnistada.

33 Ühtlustamisamet märgib 22. märtsi 2010. aasta otsuse kohta, et apellatsioonikojal oli õigus määruse nr 2245/2002 artikli 39 alusel teha otsus hageja 23. detsembri 2009. aasta parandamistaotluse kohta.

34 Silmas pidades poolte argumente, peab Üldkohus kontrollima, kas 10. detsembri 2009. aasta otsusega tehtud muudatused ja need muudatused, mida soovis hageja 23. detsembril 2009 esitatud taotluses, puudutavad ilmselgete eksimuste parandamist määruse nr 2245/2002 artikli 39 tähenduses.

35 Selles osas tuleb lähtudes kohtupraktikast märkida, et arvestades pädeva ametiasutuse lõpliku otsuse resolutsiooni siduva iseloomu tähtsust ja õiguskindluse põhimõtte järgimiseks tuleb kitsalt tõlgendada eeskirju, mis võimaldavad erandjuhul sellise otsuse hilisemat parandamist. Seega piirdub mõiste „ilmselged eksimused" vormivigadega, mille ekslikkus ilmneb selgelt otsuse enda tekstist ning mis ei mõjuta selle ulatust ja sisu, mis on kirjeldatud selle resolutsioonis ja põhjendustes. Seevastu ei saa mõiste „ilmselged eksimused" hõlmata vigu, mis võivad moonutada vaidlustatud otsuse sisu (Üldkohtu 14. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas T-392/04: Gagliardi *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 55).

10. detsembri 2009. aasta otsus

36 Tuleb märkida, et sisuliselt kasutas apellatsioonikoda 10. detsembri 2009. aasta otsust tehes otsuste parandamiseks ettenähtud võimalust selleks, et heastada määruse nr 6/2002 artiklis 62 sätestatud hageja kaitseõiguste rikkumine, mis seisneb asjaolus, et 6. novembri 2009. aasta otsus langetati enne hagejale selgituste esitamiseks antud tähtaja möödumist.

37 Samas ei kujuta selline kaitseõiguste rikkumine endast määruse nr 2245/2002 artikli 39 tähenduses ilmselget eksimust, nagu neid on tõlgendatud eespool punktis 35. Tegelikult on sellise rikkumise puhul tegemist eksimusega, mis pandi toime menetluses, mille käigus võeti vastu 6. novembri 2009. aasta otsus, ja seega on võimalik, et see moonutab kõnealuse otsuse sisu. Samuti mõjutas hageja tähtaegselt esitatud selgituste arvessevõtmine 6. novembri 2009. aasta otsuse põhjendusi ja seega selle otsuse sisu.

38 Niisiis ei ole määruse nr 2245/2002 artikkel 39 asjakohane õiguslik alus, et ühtlustamisamet saaks selle alusel heastada hageja kaitseõiguste rikkumise, mis toimus 6. novembri 2009. aasta otsuse vastuvõtmise menetluses. Järelikult ei olnud apellatsioonikojal õigust selle sätte alusel 10. detsembri 2009. aasta otsust teha.

39 Ilma et see piiraks eelmises punktis esitatud järeldust, tuleb märkida – nagu on leidnud ka ühtlustamisamet –, et 10. detsembri 2009. aasta otsuse oleks apellatsioonikoda võinud teha mõnel muul õiguslikul alusel.

40 Kohtupraktikas on nimelt väljakujundatud õiguse üldpõhimõte, mille kohaselt on subjektiivseid õigusi tekitanud õigusvastase haldusakti tagasiulatuv tühistamine lubatud eeldusel, et nimetatud akti andnud institutsioon järgib tingimusi, mis puudutavad mõistlikku tähtaega ja õiguspäraseid ootusi, mis tekkisid soodustatud isikul, kes võis tugineda selle akti õiguspärasusele (vt eelkõige Euroopa Kohtu 12. juuli 1957. aasta otsus liidetud kohtuasjades 7/56, 3/57-7/57: Algera jt *vs.* ESTÜ ühisassamblee, EKL 1957, lk 81, 116; 3. märtsi 1982. aasta otsus kohtuasjas 14/81: Alpha Steel *vs.* komisjon, EKL 1982, lk 749, punkt 10, ja Üldkohtu 12. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-25/04: González y Díez *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-3121, punkt 97).

41 Vaatamata teise õigusliku aluse olemasolule toob eksimus õigusliku aluse valikul siiski kaasa asjaomase õigusakti tühistamise juhul, kui nimetatud eksimus võib mõjutada vaidlustatud otsuse sisu, eelkõige, kui sellega kaasnes selle akti vastuvõtmise menetluskorra rikkumine (vt selle kohta Euroopa Kohtu 10. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-491/01: British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco, EKL 2002, lk I-11453, punkt 98, ja 11. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-211/01: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2003, lk I-8913, punkt 52).

42 Samas ei näe eespool punktis 40 viidatud kohtupraktika õigusvastase akti kehtetuks tunnistamiseks ette erilist korda.

43 Nimetatud kohtupraktikas seatud tingimuste järgmise osas tuleb märkida, et esiteks tehti 10. detsembri 2009. aasta otsus üks kuu ja neli päeva pärast 6. novembri 2009. aasta otsuse langetamist, mida võib pidada mõistlikuks ajaks.

44 Teiseks oli 6. novembri 2009. aasta otsus kasulik teisele menetluspoolele apellatsioonikojas, sest sellega jäeti rahuldamata hageja kaebus tühistamisosakonna otse peale. Kuna 10. detsembri 2009. aasta otsusega ei muudetud 6. novembri 2009. aasta otsuse resolutsiooni, siis ei riivatud teise menetluspoole apellatsioonikojas õiguspärast ootust.

45 Seetõttu ei ole käesoleval juhul tõendeid, mis viitaksid sellele, et 10. detsembri 2009. aasta otsuse sisu oleks mõjutanud vale õigusliku aluse valimine. Neil asjaoludel ei oleks asjaomase otsuse kehtetuks tunnistamisel olnud mingit kasulikku mõju, kuna apellatsioonikoja poolt pärast kõnealust kehtetuks tunnistamist tehtud otsus võeti vastu samadest tingimustest lähtudes ja seda põhjendati samade asjaoludega nagu kehtetuks tunnistatud otsust.

46 Seetõttu tuleb järeldada, et apellatsioonikoja eksimus kohaldatava õigusliku aluse valikul ei õigusta 10. detsembri 2009. aasta otsuse tühistamist.

47 Hageja palus 23. detsembri 2009. aasta parandamistaotluses, et kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta tunnistatakse tähtaegselt esitatuks. Samas ei soovinud ta kõnealuses taotluses asjaomases otsuses esineva vormivea parandamist, vaid palus asja uuesti sisuliselt läbi vaadata ja teha uus, sisult teistsugune otsus.

48 Lähtudes eespool punktis 35 esitatust ei ole seega hageja 23. detsembri 2009. aasta taotluses viidatud viga ilmselge eksimus määruse nr 2245/2002 artikli 39 tähenduses, mis tähendab, et apellatsioonikojal ei olnud õigust nimetatud sätte alusel seda taotlust sisuliselt läbi vaadata.

49 Lisaks sellele tuleb märkida, et kuna apellatsioonikoda pidas 23. detsembri 2009. aasta taotluse tagasilükkamisega kaudselt oma varasemat otsust kõnealuse kaebuse suhtes õigusvastaseks, siis ei olnud tal ka selle otsuse kehtetuks tunnistamise pädevust.

50 Järelikult ei olnud apellatsioonikojal mingit õigust võtta vastu 22. märtsi 2010. aasta otsus, mis puudutab 23. detsembri 2009. aasta parandamistaotluse tagasilükkamist.

51 Neil kaalutlustel tuleb 22. märtsi 2010. aasta otsus tühistada osas, mis puudutab 23. detsembri 2009. aasta parandamistaotlust.

Kaebuse lisad

52 Ühtlustamisamet väidab, et kuna kaebuse lisad K 8 ja K 13 esitati talle alles pärast 6. novembri ja 10 detsembri 2009. aasta otsuste vastuvõtmist, ei saanud ta neid arvesse võtta.

53 Hageja ei ole ühtlustamisameti argumendile eraldi vastanud.

54 Tuleb märkida, et asjaomased dokumendid – st hageja esindaja ja ühe nimetatud esindaja juures töötava isiku allkirjaga kinnitused – olid lisatud hageja poolt ühtlustamisametile 23. detsembril 2009 saadetud kirjale, st need esitati pärast ühtlustamisameti poolt hagejale kirjaliku selgituse edasikaebuse aluste kohta esitamise tähtaja möödumist. Seega ei saa neid arvata 10. detsembri 2009. aasta otsuse vastuvõtmise ajal esinenud asjaolude hulka.

55 Samas hindas apellatsioonikoda oma 22. märtsi 2010. aasta otsuses asjaomaseid dokumente. Sellegipoolest ilmneb esiteks eespool esitatud punktidest 47–51, et neid ei oleks tohtinud seoses hageja parandamistaotlusega arvesse võtta, kuna apellatsioonikojal ei olnud mingit õigust seda taotlust sisuliselt läbi vaadata. Teiseks tuleb märkida, et osas, milles 22. märtsi 2010. aasta otsus käsitleb tähtaja ennistamist, ei puuduta see Üldkohtus arutatava vaidluse eset, nagu ilmneb eespool punktides 19–26 esitatust. Järelikult ei ole lisade K 8 ja K 13 sisu mingil juhul vaidluse eseme suhtes asjakohane.

56 Niisiis ei pea Üldkohus kaebuse lisasid K 8 ja K 13 arvesse võtma, sest esiteks ei kuulu nad 10. detsembri 2009. aasta otsuse vastuvõtmise ajal esinenud asjaolude hulka ja teiseks ei puuduta need Üldkohtus arutatava vaidluse eset, mida on täpsustatud eespool punktides 19–26.

Põhiküsimus

57 Hageja esitab kaks väidet, millest esimene puudutab õiguse olla ära kuulatud rikkumist ja teine hindamisviga. Sellegipoolest tuleb tähele panna, et neil mõlemal väitel on sisuliselt sama ese, kuna nad vastustavad mõlemad apellatsioonikoja viga, mille too tegi leides, et kirjalikku selgitust edasikaebuse aluste kohta ei esitatud tähtaegselt ja et see on seetõttu vastuvõetamatu. Järelikult tuleb mõlemaid väiteid hinnata koos.

58 Hageja väidab sisuliselt, et tühistamisosakonna otsus tehti talle teatavaks 25. mai 2009. aasta kirjaga, mistõttu kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta, mille ühtlustamisamet sai kätte 23. septembril 2009, oli esitatud määruse nr 6/2002 artiklis 57 ette nähtud neljakuulise tähtaja jooksul.

59 Hageja vaidlustab sellega seoses asjaolu, et tühistamisosakonna otsus tehti tema esindajale teatavaks 20. mai 2009. aasta faksiga ja meenutab, et selles osas lasub tõendamiskoormis ühtlustamisametil.

60 Ühtlustamisamet väidab, et hageja argumendid ei ole põhjendatud.

61 Kõigepealt tuleb märkida, et määruse nr 2245/2002 artikli 47 kohaselt võib ühtlustamisamet oma otsused teatavaks teha faksi teel (vt analoogia alusel Üldkohtu 19. aprilli 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-380/02 ja T-128/03: Success-Marketing *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet - Chipita (PAN & CO), EKL 2005, lk II-1233, punktid 54–61).

62 Määruse nr 2245/2002 artikkel 51 täpsustab, et faksi teel edastamise üksikasjad määrab kindlaks ühtlustamisameti juhataja.

63 Ühtlustamisameti juhataja 20. jaanuari 2003. aasta otsuse EX-03-04 artiklis 2 on täpsustatud järgmist:

„Kõigi registreeritud tööstusdisainilahendusi puudutavates menetlustes tehtud otsuste, teadaannete ja teadete, mida [ühtlustamisamet] edastab faksi teel või muid elektronside vahendeid kasutades, päises viidatakse vastutavale üksusele ning otsuste, teadaannete ja teadete lõpus esitatakse vastutava ametniku või ametnike nimed. Neid andmeid asendavad täielikult templid või allkirjad."

64 Käesoleval juhul koosneb ühtlustamisameti faksiseadme saateraport, mis kajastab tühistamisosakonna otsuse teatavakstegemist, järgmistest osadest:

– faksi esimese lehekülje koopia, st kaaskiri, mis oli adresseeritud hageja esindajale, mis identifitseerib vastutava üksuse (HAUPTABTEILUNG GESCHMACKSMUSTER – NICHTIGKEITSABTEILUNG) ja vastutava ametniku ning näitab, et tühistamisosakonna 6-leheküljeline 20. mai 2009. aasta otsus oli sinna juurde lisatud;

– asjaomase teadaande kuupäevaks ja kellaajaks on märgitud 20. mai 2009 kell 12:22;

– ühtlustamisameti faksinumber „+349 65 13 98 18”;

– saaja faksinumber „00 498 982 006 111”;

– edastatud lehekülgede arv „7”;

– edastamise tulemuse märge „OK”;

– asjaomase saateraporti kuupäevaks ja kellaajaks on märgitud 20. mai 2009 kell 12:27.

65 Seega tuleb saateraporti osas kõigepealt märkida, et ühtlustamisamet on järginud otsuse EX-03-04 artiklis 2 esitatud nõudeid faksi teel teatavaks tegemise kohta.

66 Lisaks ilmneb saateraportist ka, et ühtlustamisamet saatis hageja esindajale 20. mail 2009 kell 12:22 7-leheküljelise faksi, mis sisaldas 1-leheküljelist kaaskirja, millel oli kirjas, et sellele on lisatud tühistamisosakonna 6-leheküljeline otsus.

67 Lõpuks selgub saateraportist, et ühtlustamisameti poolt kell 12:22 saadetud faks jõudis korralikult hageja esindaja faksiseadmesse.

68 Hinnata tuleb hageja poolt viimati nimetatud järelduse vastustamiseks esitatud nelja argumenti.

69 Niisiis kõigepealt väidab hageja, et tema esindaja faksiseadme saateraportist 18.–25. maid puudutava ajavahemiku kohta, mille esitas hageja, ilmneb, et identifitseerimata saatjalt saabus 20. mail 2009 kell 12:35 7-leheküljeline faks.

70 Iseenesest tundub see asjaolu tugevdavat eespool uuritud faksiseadme saateraporti tõendusväärtust, sest see näitab, et lühikese aja pärast võttis hageja esindaja vastu ühtlustamisameti faksi andmetega ühesuuruse lehekülgede arvuga faksi.

71 Teiseks väidab hageja siiski, et ühtlustamisameti poolt faksi saatmise ja hageja esindaja poolt ühe faksi vastuvõtmise vahele jääb liiga pikk ajavahemik.

72 Selles osas tuleb möönda, nagu selgub ühtlustamisameti faksiseadme saateraportist, et faksi saatmine algas kell 12:22 ja lõppes kõige hiljem 12:27, ning hageja esindaja faksiseadme vastuvõturaport näitab saabumisajaks 12:35.

73 Nagu ühtlustamisamet selle kohta kohtuistungil märkis, võib seda 8 minuti pikkust viivitust selgitada asjaoluga, et käsitsi sisestatavate seadete tõttu ei olnud need kaks faksiseadet seadistatud täpselt samale kellaajale, mis kajastub andmetes nii, et need teatud määral erinevad.

74 Seetõttu ei tähenda saatmise ja vastuvõtmise vaheline ajavahemik, et hageja esindaja saadud faks ei ole ühtlustamisameti saadetud faks.

75 Kolmandaks märgib hageja, et tema esindaja poolt kell 12:35 vastu võetud faksil ei kajastu saatja number.

76 Isegi kui oletada, et – nagu väidab ka hageja – ühtlustamisameti faksidel on saatja number tavaliselt ära näidatud, ei välista see asjaolu siiski, et sellist identifitseerimist ei kajastanud asjaomane faksiseade eelkõige tehnilistel põhjustel. Selles osas täpsustas ühtlustamisamet kohtuistungil, et asjaomase faksi saatmiseks kasutatud faksiseade ei ole tegelikult tema elektroonilise infosüsteemi osa, mistõttu seda ei ole automaatselt seadistatud näitama saatja numbrit.

77 Pealegi ei selgu otsusest EX-03-04, et ühtlustamisamet oleks kohustatud oma saadetud faksidele lisama saatjanumbri näidu ja hageja ei väida, et selline kohustus tuleneks mõnest muust alusest.

78 Neil asjaoludel ei saa hageja esindaja vastuvõetud faksil saatja numbri puudumisest järeldada ka seda, et selle puhul ei olnud tegemist ühtlustamisameti faksiga.

79 Neljandaks väidab hageja, et temalt ei saa nõuda negatiivse asjaolu tõendamist, st ühtlustamisameti faksi mittekättesaamist, et saaks seada kahtluse alla tühistamisosakonna otsuse faksi teel teatavaks tegemist puudutava saateraporti tõenduslik väärtus.

80 Tuleb märkida, et kõnealuse saateraporti tõendusliku väärtuse võib sellegipoolest vaidlustada ka positiivseid tõendeid esitades. Hageja oleks hoopis võinud esitada selle tõendamiseks, et tegemist ei ole ühtlustamisameti poolt 20. mail 2009 kell 12:35 saadetud faksiga, faksi, mille ta samal päeval kell 12:22 tegelikult vastu võttis.

81 Hageja väidab aga, et sellise tõendi esitamist ei saa temalt nõuda. Esiteks ei ole saatja faksinumbri puudumise tõttu võimalik tuvastada seda, kuidas seda faksi on töödeldud. Teiseks on selle vastuvõtmisest möödunud väga palju aega.

82 Nende argumentidega ei saa nõustuda. Hageja esindaja poolt vastuvõetud fakside käitlemise eest vastutab üksnes see esindaja. Kuna saate- ja vastuvõturaportite uurimisest ilmneb, et ühtlustamisamet saatis hageja esindajale ühe faksi ja veidi aja pärast võttis viimati nimetatu tundmatult saatjalt vastu ühe faksi, millel oli sama arv lehekülgi, siis järelikult tuleb hageja esindaja poolt tegelikult vastuvõetud faksi esitamata jätmise tagajärgi kanda hagejal.

83 Nii on see eelkõige seepärast, et määruse nr 2245/2002 artikli 28 lõike 1 punkti c alapunkti i, koosmõjus sama määruse artikli 1 lõike 1 punktiga b, kohaselt on kehtetuks tunnistamise taotluse esitajal või tema esindajal õigus valida kas anda ühtlustamisametile teada oma faksinumber või mitte ja seega otsustada, kas tema ja ühtlustamisameti vahelises teabevahetuses kasutatakse seda sidepidamise võimalust. Niisiis on nende asjaolude tõttu kehtetuks tunnistamise taotluse esitaja või tema esindaja ülesanne võtta sobivad abinõud, et vajadusel tõendada selle sidevahendi abil tegelikult vastuvõetud dokumentide sisu.

84 Lähtudes eeltoodust tuleb järeldada, et saateraport tõendab õiguslikult piisavalt tühistamisosakonna otsuse hageja esindajale 20. mail 2009 teatavaks tegemist faksi teel. Seega ei eksinud apellatsioonikoda järeldades, et 23. septembril 2009 saadud kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta ei olnud esitatud määruse nr 6/2002 artiklis 57 sätestatud tähtajaks ning et seda ei saa arvesse võtta.

85 Nende asjaolude tõttu ei ole vastupidi sellele, mida väidab hageja, apellatsioonikoda kohustatud ette nägema tehnilise probleemi võimalust faksi vastuvõtmisel või selle valel numbril saatmise võimalust. Pealegi ei ole hageja esitanud mingeid täpsustusi võimaliku tehnilise probleemi kohta ega vaidle vastu sellele, et saateraportis märgitud adressaadi number on tema esindaja faksinumber.

86 Hagejal ei ole ka õigust tugineda sellele, et apellatsioonikoda rikkus tema õigust olla ära kuulatud, kuna talle ei antud võimalust esitada selgitusi. Esiteks, kuna ta ei esitanud tähtaegselt kirjalikku selgitust edasikaebuse aluste kohta, jättis hageja tegelikult ise kasutamata oma õiguse esitada kaebuse põhjendused. Teiseks tuleb edasikaebuse aluste kohta kirjaliku selgituse vastuvõetavuse osas märkida, et hageja esitas ühtlustamisametile 14. oktoobril ja 12. novembril 2009 selgituse, mida apellatsioonikoda kaalus 6. novembri ja 10. detsembri 2009. aasta otsuses.

87 Lõpuks väidab hageja, et käesoleval juhul ei kaalutud apellatsioonikoja menetluses piisavalt huvisid, eelkõige võimaliku tähtaja ennistamise taotluse osas, millega sooviti lahendada vaidlusaluse faksi ülekandeprobleem.

88 Sellegipoolest ei täpsusta hageja, milliseid huvisid oleks tulnud kaaluda asjaolu puhul, et kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta esitati pärast tähtaja möödumist.

89 Pealegi ei võtnud apellatsioonikoja ostus kaebuse vastuvõetavuse kohta hagejalt võimalust taotleda tähtaja ennistamist, mida ta tegelikult 23. detsembril 2009 tegigi. Samas selgub eespool punktides 25 ja 26 esitatust, et küsimus, kuidas apellatsioonikoda selle taotluse 22. märtsi 2010. aasta otsusega lahendas, ei ole Üldkohtus käimasoleva vaidluse ese.

90 Kuna kõik hageja argumendid on ümber lükatud, tuleb mõlemad hageja väited tagasi lükata.

Menetlust korraldavate meetmete võtmise taotlus

91 Hageja palub Üldkohtul ära kuulata kaks tunnistajat, et esiteks tõendada asjaolu, et ühtlustamisameti saadetavatel faksidel on ära näidatud saatja faksinumber ja teiseks seda, kuidas töötab tema esindaja kantselei, eelkõige sissetulevate fakside käitlemise osas. Hageja kinnitab, et see meede võimaldaks tõendada, et tühistamisosakonna otsust ei tehtud tema esindajale 20. mai 2009. aasta faksiga teatavaks.

92 Lähtudes eespool punktides 75–78 ja 81–83 esitatust, tuleb asuda seisukohale, et küsimused, kas ühtlustamisameti faksidel on ära näidatud saatja faksinumber ning milline töökorraldus on hageja esindaja kantseleis, ei ole asjakohased Üldkohus arutusel oleva vaidluse lahendamisel. Seetõttu tuleb menetlust korraldavate meetmete võtmise taotlus tagasi lükata.

93 Eeltoodust lähtudes tuleb 22. märtsi 2010. aasta otsus tühistada osas, mis puudutab hageja 23. detsembri 2009. aasta parandamistaotlust ja ülejäänud osas jätta hagi rahuldamata.

Kohtukulud

94 Üldkohtu kodukorra artikli 87 lõike 3 kohaselt võib Üldkohus määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks. Käesolevas asjas tuleb kohtukulud jätta kummagi poole enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. **Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) kolmanda apellatsioonikoja 22. märtsi 2010. aasta otsus (asi R 621/2009-3) tuleb tühistada osas, mis puudutab Peter Reisentheli 23. detsembri 2009. aasta parandamistaotlust.**

2. Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

3. Jätta kummagi poole kohtukulud nende endi kanda.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 18. oktoobril 2011 Luxembourgis.

Allkirjad